

KERÉK IMRE

Kimondani azt a szót

*„Ki a versírást abbagyja:
az igazmondást hagyja abba.”*

Illyés Gyula

*Nem lehet elballgatni, nem,
akármilyen könnyörtelen –*

*mellébeszélők, locsogók
közt ki kell mondani a szót,*

*azt a mezítlen-igazat,
Szent Ferencként a madarak*

*nyelvén prédikálva akár,
míg belefehérül a száj;*

*a szót, mi baláljóslatok
ellenében egy népet összefog!*

*Nem lehet abbagygni, nem,
s odébbállni közömbösen –*

*mint tó acéltükre az ég
fehér villám-tündökletét:*

*ragyogtatni kell a veszített csatát
örökölt örök igazát,*

*a darabokban őrizett
lobogókkal mentett bitet,*

*követ, fűszálat, amire
felírható bazád neve,*

*a szerszám-fogó mozdulat
zsoltárát kizengő szavakat,*

*ötágú sípon az ígét:
lélek s szabad nép énekét*

*világgá-fújni, mielőtt
visszafogad az anyaföld!*

Portré, alkonyfényben

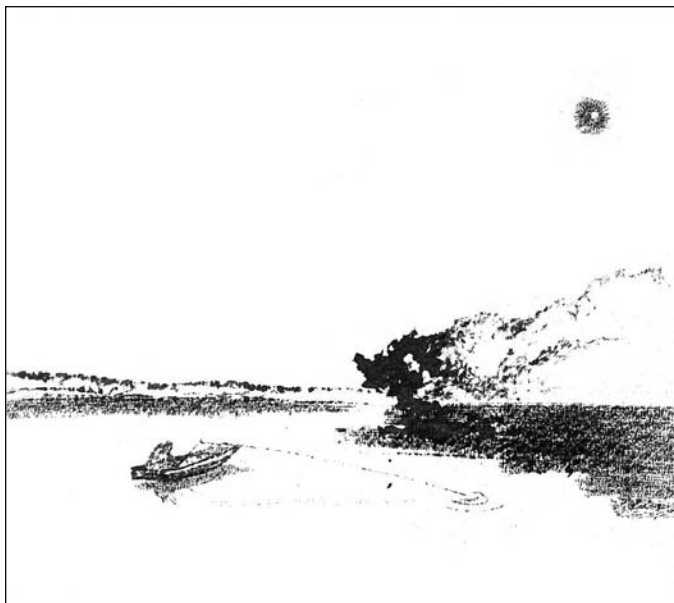
Illyés Gyulának

*Estefelé, ha már föl-
tetszik a csillag, az első:
szeles mezőkről a férfi
fáradt léptekkel megjő,*

*körtefaágra akasztja
csöndesen a kaszát,
s a küszöbre kiülve
dóznijából szűzdobányt,*

*papírt kotorász elő,
beidegzett mozdulattal
cigaretta sodor, meggyújtja,
szót vált a háziakkal*

*s nézi a csillagokkal kivirágzó
nagy kék mezőt, homlokára
kiül tó és ég tiszta
világossága.*

b.z. rajza